

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 292

Hai - ba năm gần đây, chúng tôi đề xuất “**thuần tịnh thuần thiện**”. Bạn chỉ cần theo cách tu này, hoặc là bạn dùng 20 chữ của chúng tôi để tu cũng được, tu tâm chân thành cho chính mình, bất luận là đối với người nào, chúng ta đối với Phật thì chân thành, đối với tất cả mọi người cũng chân thành, đối với tất cả động vật cũng chân thành thì có cảm ứng. Đối với ruồi muỗi, côn trùng, ở trong nhà bạn thường hay gặp gián, chuột, lấy tâm chân thành đối xử với chúng, dùng tâm từ bi mà đối xử chúng, chúng ta sống hòa thuận với nhau, hai bên tôn trọng lẫn nhau. Bạn nhìn thấy muỗi, nhìn thấy ruồi nhặng, nhìn thấy gián, bạn không nên làm tổn thương chúng, bạn chấp tay gọi tiểu Bồ Tát chúng cũng biết. Bạn gọi chúng là Bồ Tát, cách xưng hô này đối với chúng là rất cung kính, chúng sẽ yêu thương bạn. Nếu như bạn muốn bố thí cho chúng, chúng đến chích bạn để hút tí máu là chúng muốn có bữa ăn, bạn đồng ý cúng dường bố thí cho chúng, vậy bạn có thể nói với chúng là trên cánh tay có thể cúng dường cho bạn, xin đừng chích ở trên mặt, chích ở trên mặt thì khó coi lắm, chúng tuyệt đối sẽ không chích ở trên mặt bạn. Chúng cũng không chích ở trên tay bạn, bàn tay còn phải làm việc, cánh tay của tôi có thể cúng dường cho bạn. Chúng biết nghe lời. Khi cúng dường được vài lần, chúng cũng không nở lòng nào mà chích bạn nữa, chúng sẽ đi tìm người khác. Cho nên những loại động vật nhỏ này bạn cứ từ từ huấn luyện, bạn sẽ phát hiện hết thấy tất cả động vật đều hiểu được tình người. Chúng ta dùng tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm từ bi mà đối xử với chúng, chúng phản ứng rất tốt, chúng sẽ hợp tác. Nhất định không làm hại chúng. Nếu như bạn sát hại chúng, dùng thuốc trừ sâu sát hại chúng, càng giết thì chúng đến càng nhiều, không giết hết được. Tại sao vậy? Chúng báo thù. Oan oan tương báo, cái ngày đó khó mà tránh khỏi. Cho nên nhất định phải biết hóa giải, sẽ khiến cho hoàn cảnh trong gia đình bạn vui vẻ may mắn, cái bầu không khí này tốt đẹp vui vẻ, sống hòa thuận với hết thấy tất cả các động vật, ở chung một nhà, hai bên chiếu cố lẫn nhau. Đối với động vật, đối với thực vật cũng đều như vậy.

Chúng tôi ở Úc Châu. Úc Châu đất rộng người ít, cho nên mỗi gia đình đều có khoảng sân vườn rất rộng, cây cối hoa cỏ ở bên trong sân vườn chúng tôi chăm sóc tốt cho chúng. Cây có thần cây, hoa có thần hoa, chúng tôi rất là tôn trọng

chúng. Chúng đáp ơn lại vô cùng đẹp, cây thì lớn nhanh, hoa nở rất đẹp và rất thơm. Chúng tôi cúng dường cho họ, họ cũng cúng dường cho chúng tôi, hai bên chung sống với nhau tốt vô cùng. Cho nên phải biết đạo lý này.

Đối với quý thần cũng không ngoại lệ. Quý thần thật sự là có, không phải là không có. Tôi thường hay gặp các đồng tu đến nói với tôi là họ bị quý dựa vào thân. Đến dựa vào thân bạn là do trong quá khứ đã có kết duyên với bạn rồi, tại sao họ không đi tìm người khác mà lại đến tìm bạn? Là oán thân trái chủ, phải dùng tâm chân thành, tâm sám hối mà đối xử với họ, hy vọng là bởi vì quá khứ chưa hiểu biết, hai bên chúng ta đều là chưa hiểu biết nên tạo ra ác nghiệp này, bây giờ chúng ta giác ngộ hiểu ra rồi, chúng ta phải hóa giải, niệm niệm chẳng quên việc báo ân, không nên báo oán, về sau tự nhiên sẽ được hóa giải. Cho nên tâm của bạn phải thuần tịnh, thuần thiện, những vị oán thân trái chủ của bạn sẽ không đến tìm bạn gây rắc rối nữa, mà họ đến xin bạn giúp đỡ, hy vọng là có thể hưởng được một chút lợi lạc, vấn đề đã được giải quyết rồi. Đây là việc tốt.

Trong đời sống hàng ngày phải nên biết “*thế gian vô thường, quốc độ mong manh*”, không nên có ý niệm chiếm hữu. Điều này tôi thường hay khuyên mọi người, **thật sự học đạo, nếu muốn thành tựu thì điều thứ nhất là đối với tất cả người, sự, vật phải buông bỏ ý niệm không chế**. Chúng ta muốn không chế, cái ý niệm này sai rồi. Bạn muốn không chế tất cả người, sự, vật, cái ý niệm này trong Phật pháp gọi là mê, gọi là vô minh, bạn đã mê rồi. Nếu như có ý niệm chiếm hữu thì bạn đã tạo tội nghiệp rồi, ở đằng sau nghiệp là khổ báo, quả báo hiện tiền. Đây chính là dạy cho bạn phải nhìn thấu, phải buông xuống. Bạn thật sự buông xuống thì bạn mới được tự tại. Bạn muốn chiếm hữu, thực tế mà nói, bạn chiếm hữu không được, là một vọng tưởng không thực tế, bạn có thể chiếm hữu được cái gì? Kể cả cái thân thể này, cái thân thể này buổi tối ngủ rồi, người ta khiêng bạn đi bạn cũng chẳng biết được. Đến cái thân của bạn mà bạn giữ không được, vậy thì bạn giữ được cái gì? Cho nên tất cả các vật ngoài thân, cái vọng niệm này không thể có được.

Phải tu phước. Chúng tôi thường hay nói: “*Tịnh sanh huệ, thiện sanh phước*”. Tâm địa thuần tịnh thuần thiện, phước huệ song tu, phước báo đến rồi thì ở đâu đi nữa cũng chẳng thiếu thứ gì. Bạn nói xem, tự tại biết bao. Tại vì sao không chịu nỗ lực tu học? Chúng ta đi khắp nơi giúp đỡ người khác, thì chúng ta đi đến đâu người khác cũng giúp đỡ chúng ta, nhất định là không bị thiệt thòi.

Những năm gần đây chúng tôi đã thực hiện ở nơi đây, các vị đồng tu cũng đã nhìn thấy, chúng tôi qua lại cùng với chín tôn giáo ở Singapore, chúng tôi quan tâm đến họ, chúng tôi thật sự tôn trọng họ, quý mến họ, họ cũng đáp lại với chúng tôi bằng thiện ý. Tôi ở Singapore trong dịp lễ Tết, bạn thấy có rất là nhiều bạn nhỏ đến tặng quà cho chúng tôi. Những vị truyền đạo, lãnh đạo tôn giáo của họ cùng với chúng tôi là những người bạn thân. Hiện giờ thì tôi không còn ở Singapore nữa, mỗi lần trở lại, tôi đều đi thăm họ, cùng ăn cơm với nhau, chúng tôi quây quần bên nhau trò chuyện. Cái tình hữu nghị này tồn tại mãi mãi. Thực hiện hóa giải được sự ngăn cách giữa tôn giáo với tôn giáo, giữa người và người, điều quan trọng nhất chính là thông hiểu nhau, phải giao lưu qua lại, phải gắn bó thân thiết. Nếu như giữa người với người không qua lại thì sẽ sinh ra hiểu lầm, hai bên sẽ không tránh khỏi nghi ngờ. Càng nghi ngờ thì càng sai. Cho nên hóa giải vấn đề chính là quan hệ xã giao, chỉ cần qua lại với nhau thì vấn đề được hóa giải. Không thể không quan hệ xã giao.

Lần trước, Mỹ và Iraq đánh với nhau, điều này có thể không xảy ra, chỉ cần hai bên qua lại với nhau thì vấn đề đã được giải quyết rồi. Họ khăng khăng không chịu qua lại với nhau nên vấn đề này rắc rối lớn thêm. Hai bên thăm viếng trực tiếp với nhau, không cần phải thông qua người thứ ba, thật sự là có thể hóa giải sự hiểu lầm, có thể sống hòa bình với nhau.

Chúng ta xem, ý nghĩa của đoạn Kinh văn này không khó lắm. “*Đặc văn như thị, chủng chủng thanh dĩ*”. Từ “*thanh*” này chính là âm thanh thuyết pháp của tiếng nước chảy, là biểu pháp. “*Kỳ tâm thanh tịnh, vô chư phân biệt, chánh trực bình đẳng, thành thực thiện căn, tùy kỳ sở văn, dĩ pháp tương ưng*”. Nói đến chỗ này khiến tôi liên tưởng đến những người học Phật chúng ta cúng dường chư Phật, Bồ Tát, thật ra Phật, Bồ Tát đâu có cần chúng ta cúng dường, sự cúng dường của chúng ta là thể hiện tấm lòng thành kính, ý nghĩa là như vậy. Bên trong sự cúng dường phải có sự hiểu biết. Đây là biểu pháp. Tất cả vật cúng dường như là hương hoa, tràng phan, bảo cái, nhang, đèn, vật cúng dường quan trọng nhất là nước, ở trước Phật cúng một ly nước. Chúng ta đọc câu Kinh văn này là nước thuyết pháp, cúng dường cái ly nước này, nước này ở đây cũng đang thuyết pháp. Nếu chúng ta nghe được, nếu chúng ta thấy được, nước thuyết pháp gì? Nước dạy cho chúng ta là tâm của chúng ta sạch sẽ, thanh tịnh, bình đẳng giống như nước vậy. Cho nên, nước là để thuyết pháp, không phải cúng cho Phật uống, vì vậy nước không được có màu sắc, không thể cúng trà, vì trà có màu sắc nên không tinh khiết, tuy là nó cũng bình đẳng nhưng nó không biểu hiện sự thanh tịnh, cho

nên phải cúng bằng nước trắng. Nước thì thanh tịnh bình đẳng. Nước giống như một cái gương vậy, cảnh giới ở bên ngoài có thể rơi vào bên trong, đó chính là ý nghĩa của giác. Với tất cả các vật cúng dường, chúng ta không cúng đèn, đốt nhang cũng không vấn đề gì, cúng một ly nước là quan trọng nhất. Sau này bạn sẽ hiểu tất cả vật cúng dường cả thầy đều là giáo học, đều là đang thuyết pháp. Các đồng tu học Phật chúng ta thông thường là sơ suất không để ý, cho rằng những đồ vật này là để trang nghiêm đạo tràng, thật sự trang nghiêm này là hình tướng không phải là thực chất. Thực chất là gì? Là chúng ta thật sự nhận thức được, đó là thực chất trang nghiêm. Nước thể hiện sự thanh tịnh - bình đẳng - giác.

Cúng đèn, đèn điện hiện nay thì không dễ gì nhìn ra được, ngày xưa cúng đèn là cúng đèn dầu, đèn nến. Đèn dầu, nến thì thể hiện vô cùng rõ ràng, chính là “*đốt cháy chính mình để soi chiếu cho người khác*”, rất là rõ ràng. Đây chính là con người chúng ta sống trong xã hội này, đối với tất cả chúng sanh, bản thân chúng ta phải làm được hy sinh, công hiến, nên xả thân vì mọi người, “*chúng ta vì mọi người, mọi người vì chúng ta*”. Đây là một niềm vui lớn. Người thế gian đáng thương nhất là người tự tư tự lợi, họ không sống vì người, cũng không giúp đỡ ai, cho nên rất là khổ. Tại sao chúng ta không đi khắp nơi để giúp đỡ người khác? Giúp đỡ người khác chỉ cần tận tâm tận lực thì công đức viên mãn rồi, đây chính là tương ứng với quy luật của tự nhiên. Giúp đỡ người hoàn toàn không phải nhất định là tận bao nhiêu lực, mà làm hết lực của chính mình thì đã viên mãn rồi. Còn việc thiện có thể làm được thành tựu hay không, việc ác có thể hóa giải được hay không, chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực thì đã viên mãn rồi. Làm không thành công là do nhân duyên của nó, việc ác không thể hóa giải cũng là do nhân duyên của nó, công đức của chúng ta đã viên mãn rồi. Nhất định phải hiểu đạo lý này.

Cúng hoa, hoa đại biểu cho nhân, hoa nở tươi tốt thì tương lai quả nhất định sẽ tươi tốt, cho nên nhìn thấy hoa thì phải biết tu nhân tốt, trồng nhân thiện, đó chính là đoạn ác tu thiện, chính là ý nghĩa này. Bạn nhìn thấy hoa ở trong Phật đường, hoa là đại biểu cho đoạn ác tu thiện, bất luận là ở nơi nào khi nhìn thấy hoa liền hiểu rằng ta phải đoạn ác tu thiện. Thậm chí khi bạn mặc lên người chiếc áo hoa cũng là thể hiện sự đoạn ác tu thiện, nó cũng thể hiện ý nghĩa này.

Nhìn thấy “quả” là bạn mong đạt được, chúng ta hy vọng có được kết quả mỹ mãn. Tất cả đều là biểu pháp.

“Tràng phan” là đại biểu cho giáo học, đại biểu cho hoằng pháp lợi sanh, tiếp dẫn chúng sanh, tiếp dẫn hậu học, là đại biểu cho ý nghĩa này.

Cho nên, trong mỗi hình dáng của vật cứng dường, bạn đều có thể hiểu được ý nghĩa giáo dục rất sâu của chúng ở trong đó, thì bạn có thể được tâm thanh tịnh. Rời bỏ tất cả vọng tưởng phân biệt chấp trước, tâm địa “*chánh trực bình đẳng, thành thực thiện căn*”, cái thiện căn này là ba thiện căn không tham, không sân, không si.

“*Tùy kỳ sở văn, dĩ pháp tương ưng*”. Pháp này là pháp tánh. Pháp tánh này nếu khó hiểu, chúng ta có thể nói cách khác, là tương ưng với quy luật của tự nhiên, phải tuyệt đối hài hòa với tự nhiên, tuyệt đối phải bình đẳng. Trời sanh vạn vật, trời nhất định không chuộng ai hơn ai, không phải nói thích cái này, ghét cái kia, mà là bình đẳng. Chúng ta cùng một thể với trời, đức của thể thiên chính là tự tánh. Trời bình đẳng đối đãi với vạn vật, ta cũng nên đối đãi bình đẳng với vạn vật. Đối đãi như vậy chính là tương ưng với pháp tánh. Cho nên không bình đẳng, bất luận là đối với người, với sự, với vật có tâm cao thấp, có tâm không bình đẳng là bạn đã mê rồi, bạn đã sai rồi. Cái tâm không bình đẳng đó không phải là chân tâm của bạn mà là vọng tâm của bạn, không phải là bản tánh của bạn mà là tập tánh của bạn. Trong tập tánh thì có tâm không bình đẳng, bản tánh thì nhất định phải bình đẳng. Bản tánh nhất định là phải thiện lương, nhất định không có một chút nhiễm ô nào. Thường xuyên nghĩ đến khởi tâm động niệm, tất cả việc làm của chúng ta đều phải tương ưng với bản tánh, đây chính là chư Phật, Bồ Tát, là pháp thân Bồ Tát.

Xin xem tiếp đoạn Kinh văn dưới đây.

Kinh văn: “**Kỳ nguyện văn giả, triếp độc văn chi, sở bất dục văn, liễu vô sở văn**”.

Đoạn này nhất định không thể thiếu. Mỗi người chúng ta đều phải nghĩ đến, Tây Phương Thế giới lục trần đều thuyết pháp, Phật cũng thuyết pháp, Bồ Tát cũng thuyết pháp, không có pháp môn nào mà không nói, vậy có phải là đã nói lộn xộn rồi không? Cả ngày từ sáng đến tối chúng ta ở trong cái tạp âm này thật là khó chịu, cho nên câu này là cần thiết. Bạn xem, khi muốn nghe thì bạn liền nghe được, bạn không muốn nghe thì bạn liền không nghe. Giống như cái máy thu âm của chúng ta vậy, chúng ta muốn nghe băng tần nào thì bắt đến băng tần đó, chúng ta nghe được rất rõ ràng; không muốn nghe nữa, chúng ta không mở băng tần đó nữa thì cái âm thanh đó không còn nữa. Ở thế gian này của chúng

ta cần phải sử dụng máy móc, ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì không cần, bất kỳ loại máy móc gì cũng đều chẳng cần. Tại sao vậy? Phạm là dùng máy móc để chế tạo ra đồ vật thì đều không phải là tự nhiên. Khôi phục tự nhiên so với các loại máy móc do các nhà khoa học hiện nay phát minh không biết là linh hoạt gấp bao nhiêu lần, các loại máy móc không thể nào so sánh được. Bạn xem, các nhà khoa học hiện nay, khoa học phát triển theo hướng vật lý vi mô, nghiên cứu nguyên tử, điện tử, lap tử, điều này rất hiếm có. Họ dùng kính hiển vi phóng to rất nhiều lần, có thể quan sát hiện tượng của những vật chất cực kỳ nhỏ đang hoạt động mà mắt thường chúng ta nhìn không thấy. Thích Ca Mâu Ni Phật vào ba ngàn năm trước, bạn xem, Ngài không cần dùng các loại máy móc này, Phật đã nói ở trong Kinh về thế giới vi mô này, các nhà khoa học hiện nay đại khái là cũng chưa được nghe nói qua, có tưởng cũng không tưởng ra.

Trong Kinh điển hay nói đến nhất là hạt cải chứa núi Tu Di, núi Tu Di chứa hạt cải, cái hạt cải này chứa núi Tu Di. Hạt cải và hạt mè tương đương với nhau, nó là một điểm rất nhỏ. Tu Di là núi Tu Di. Núi Tu Di đặt trong hạt cải, hạt cải thì không phình to, núi Tu Di cũng không thu nhỏ, thật sự là có thể đặt vào trong hạt cải. Đây là cảnh giới không thể nghĩ bàn. Bạn nói với người thông thường thì họ lắc đầu, họ nói cái đầu của bạn có vấn đề rồi, là bạn nói chuyện vớ vẩn. Đây là sự thật, hiện nay các nhà khoa học đã phát hiện ra, chính xác là có chuyện như vậy, chính là có thể đem vật chất kích thước lớn thu gọn lại đặt vào trong vật thể vi mô. Hiện nay đã bắt đầu làm công việc này, điều này vừa mới khởi hành. Chúng ta sử dụng đĩa từ, hiện nay người ta dùng phần mềm máy tính, một bộ “Đại Tạng Kinh” nghe nói chỉ có hai đĩa nhỏ thế này. Bộ “Đại Tạng Kinh” bày ở trên kệ sách của chúng tôi cũng đầy hết hai kệ, thu gọn lại thành hai chiếc đĩa, nếu như tiến bộ nữa thì thu lại còn một chiếc đĩa, tiến bộ hơn nữa thì đại khái giống như một đồng tiền vậy, nhưng mà so với Phật thì vẫn còn kém xa. Đối với Phật, một điểm vô cùng nhỏ, bên trong chứa được cái gì? Cả cái vũ trụ được thu nhỏ đặt vào trong đó, bao gồm mọi người chúng ta đều có thể đặt vào trong đó. Chúng ta thì chẳng biết. Hiện nay các nhà khoa học đã thừa nhận sự thật điều này là có thể. Giải thích mới nhất của họ về khởi nguyên của vũ trụ, điều này cho rằng khởi nguyên của vũ trụ là có một điểm gốc. Họ đã nói trong một báo cáo, còn có một chiếc đĩa nữa, chúng tôi cũng đã tặng cho Cư Sĩ Lâm rồi, để sau này họ mở cho mọi người nghe bản báo cáo này. Đó chính là nói điểm gốc của vũ trụ lớn bao nhiêu? Chỉ là một sợi tóc, sợi tóc cắt ngang có thể đặt được 100 vạn ức ức ức điểm. Cái điểm gốc này hiện nay các nhà khoa học vẫn chưa có cách nào nhìn

thấy được, nhưng Phật pháp đã nói từ rất lâu rồi. Trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói, cái thế giới vi mô này, Phổ Hiền Bồ Tát có thể đi vào cái thế giới này, đây là thế giới ở bên trong vi trần. Ở bên trong thế giới vi trần cùng với thế giới này của chúng ta lớn giống nhau, xác thực là thế giới ở trong vi trần, thật sự là vi trần không thể mở rộng ra, còn thế giới thì không thể thu nhỏ lại. Sự việc này là như thế nào? Bên trong chân như bốn tánh không có lớn nhỏ. Quan niệm sai lầm lớn nhất của chúng ta chính là chấp trước lớn nhỏ, phân biệt lớn nhỏ. Cái sự lớn nhỏ, dài ngắn, đến đi đều là do vọng tưởng phân biệt chấp trước mà biến hiện ra. Rồi bỏ vọng tưởng phân biệt chấp trước thì trong vũ trụ này chẳng có vật gì đối lập với nhau.

Sau này chúng ta mới hiểu được, cổ Thánh tiên Hiền thường hay dạy bảo cho chúng ta sự hòa thuận là quý nhất. Hòa chính là không có đối lập, đối lập thì không phải là hòa. Ở trong vũ trụ, vũ trụ vốn không có sự đối lập. Chúng ta ngày nay thì quá phiền phức, con người đối lập với con người. Hôm nay thì tốt với bạn, ngày mai thì buồn phiền bạn, sự phiền phức này lớn rồi. Cho nên chư Phật, Bồ Tát đối với tất cả người, sự, vật nhất định là không có đối lập. Không những là chư Phật, Bồ Tát không có đối lập, thực tại mà nói, A La Hán cũng không có đối lập. Bạn vẫn còn đối lập, bạn phải biết bạn còn là lục đạo phàm phu, bạn không thể ra khỏi lục đạo. Người có thể ra khỏi lục đạo tuyệt đối sẽ không có ý niệm đối lập. Bản thân của chúng ta phải thường xuyên giác ngộ, nếu như bản thân mình không thể buông bỏ sự đối lập với tất cả người, sự, vật, bạn muốn ra khỏi lục đạo thì rất khó, chính là ở trong lục đạo. Vẫn là phải tùy thuận theo sự giáo huấn của Phật Đà thì bạn mới có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Nếu như bạn không thể tuân theo lời giáo huấn của Thánh Hiền, bất luận là bạn ở địa vị nào, bạn làm bất kỳ ngành nghề gì đi nữa thì bạn đều gặp phải sự vất vả, khổ nạn mãi mãi không dừng.

Trong thế gian, phước báo trời người hạnh phúc mỹ mãn, nguyên nhân do đâu? Là do Hiếu Đễ. Người xưa thường hay nói về hiếu đạo và sư đạo. Hiếu đạo và sư đạo là bình đẳng, cùng tương trợ cho nhau, giống như xe có hai chiếc bánh vậy, như loài chim có đôi cánh vậy, không thể thiếu một cái. Hiếu chính là đạo, Đễ chính là đức, hợp lại chính là đạo đức.

Chữ “Hiếu” này cách nói như thế nào? Chữ viết của Trung Quốc thật tuyệt vời, thật sự là toàn thế giới, bất luận quốc gia dân tộc nào cũng chẳng có. Chữ viết của dân tộc chúng ta là loại ký hiệu trí tuệ. Bạn nhìn thấy ký hiệu này, bạn có thể biết được ý nghĩa của nó. Khác với chữ viết của nước ngoài, chữ viết của

nước ngoài khi xem không biết ý nghĩa, nó phải được phiên âm. Cái chữ này, bạn tỉ mỉ mà quan sát, ở phía trên là chữ “lão”, ở phía dưới là chữ “tử”. Ý nghĩa này chính là nói rõ đời trước và đời sau là cùng một thể, không thể tách rời. Đời trước thì vẫn còn đời trước nữa, đời sau thì vẫn còn đời sau nữa. Kỳ thực, ký hiệu này chính là đại biểu cho những điều đã nói trong Phật pháp: “*Hoành biến thập phương, thụ cùng tam tế*”. Đó là cái gì? Là vũ trụ, hiểu là cả vũ trụ, cả vũ trụ là một thể. Ai có thể hiểu được ý nghĩa này? Đây là đại đạo. Cho nên ở trong hiểu, cái đức quan trọng nhất chính là thuận. Thuận chính là tùy thuận tánh đức, điều này phải nên biết. Tùy thuận pháp tánh, tùy thuận theo nguyên tắc tự nhiên, đây chính là hiểu thuận.

Đễ là cung, cung kính thận trọng. Thực tại mà nói, chính là trong Phổ Hiền Thập Nguyên đã nói “*Lễ kính chư Phật*”, chú trọng ở chữ “kính”, tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, Đễ bao gồm những điều này. Đễ đại biểu cho đức. Đức phải áp dụng trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta phải sống như thế nào, phải xử sự, đối người, tiếp vật như thế nào. Cho nên “đễ” đại biểu cho sự đạo, tôn sư trọng đạo, không làm ngược lại lời giáo huấn của lão sư. Con người không thể bất hiếu với cha mẹ, không thể nghịch thầy phản đạo. Bất hiếu với cha mẹ, nghịch thầy phản đạo, cái tội này nặng vô cùng.

Những năm gần đây, đại khái là trong hai năm gần đây, có rất nhiều nơi phản đối bản hội tập “*Kinh Vô Lượng Thọ*” của cư sĩ Hạ Liên Cư, lên tiếng phản đối rất nhiều, thậm chí ở trên mặt báo, tạp chí cũng có. Một số đồng tu mang báo đến cho tôi xem. Tôi nói, chúng ta vẫn là phải tuân theo, họ có phản đối bản hội tập, mọi người trên toàn thế giới đều phản đối, tôi vẫn cứ sử dụng bản hội tập này. Nguyên nhân là gì? Do lão sư của tôi truyền cho tôi, nếu như tôi vứt bỏ đi, họ sẽ lập tức chụp lên cho tôi chiếc mũ nghịch thầy phản đạo, cái tội này nặng vô cùng, tôi không thể bị mắc cái bẫy này. Điều này là không thể.

Bản hội tập này đã lưu thông trên toàn thế giới cũng đã mười mấy năm rồi. Từ bản hội tập này mọi người đạt được lợi ích rất là nhiều. Chư vị đồng tu chúng ta ở nơi đây, mọi người đều đã tận mắt nhìn thấy lão Lâm Trường của chúng ta - lão cư sĩ Trần Quang Biệt, chính ông nghe tôi giảng bản hội tập này, ông mỗi ngày nghe 8 tiếng đồng hồ. Sau khi nghe xong, ông liền đi niệm A Di Đà Phật, ông ấy thật sự đã vãng sanh rồi. Sự vãng sanh này của ông là có chứng minh. Ở trong Niệm Phật Đường, bạn thấy oán thân trái chủ của ông ấy dựa vào thân của cư sĩ Đỗ Mỹ Tuyên (không biết cư sĩ Đỗ Mỹ Tuyên hôm nay có đến đây không)

nói cho biết, những vị oán thân trái chủ này đã nhìn thấy lão Lâm Trưởng niệm Phật vãng sanh rồi, họ rất là hoan hỷ, không đến gây phiền phức nữa. Họ đến Cư Sĩ Lâm, thân hộ pháp của Cư Sĩ Lâm không cản trở họ, để cho họ đi vào. Họ nói chúng tôi đến đây không phải là để quấy rối, chúng tôi đến đây là để cầu quy y và cầu được nghe Kinh. Cho nên chúng tôi truyền thọ Tam Quy Y cho họ, chúng tôi để cho họ đến giảng đường lâu năm để nghe Kinh. Họ nói ánh sáng trong giảng đường quá mạnh, họ chịu không nổi, cho nên chúng tôi mới mở tivi suốt 24 giờ không gián đoạn ở lầu một, lầu hai để cúng dường cho họ. Sự việc này mọi người chúng ta ai cũng đều biết. Đây chính là những người niệm bản hội tập này. Nếu như bản hội tập này thật sự có vấn đề gì thì ông làm sao vãng sanh được? Oán thân trái chủ của ông tại sao lại khâm phục ông đến như vậy, cung kính ông đến như vậy? Cho nên những người phản đối là có dụng ý riêng, điều này hiểu rất rõ ràng, rất minh bạch. Những người phản đối đã tạo nghiệp rất nặng. Nếu như mọi người y theo quyển Kinh này mà tu hành, dần dần sẽ có chút ít khế nhập, bạn nói như vậy khiến cho họ sanh hoài nghi đối với bản hội tập này, họ sẽ chọn bản Kinh khác. Bản Kinh khác so với bản hội tập này thì khó hiểu hơn, rất khó hiểu. Bản hội tập này chúng tôi đã tái bản 11 lần rồi, trước đây chưa có giảng tường tận, lần này thì giảng tường tận. Giảng một lần như vậy cũng không dễ dàng. Cho nên nhất định phải tuân theo lời của cổ Thánh tiên Hiền, lão sư dạy cho chúng ta, đối xử với chúng ta, xem chúng ta như là con cái vậy, thì làm sao mà hại chúng ta, làm sao mà gạt chúng ta chứ? Ngài lúc nào cũng muốn đem những điều hay, thù thắng nhất của cả cuộc đời để dạy cho chúng ta, chúng ta phải biết cảm ân, phải học tập cho tốt, phải đem chúng phổ biến rộng rãi.

Tôi cũng sợ mọi người có hoài nghi, cho nên đem chín loại bản Kinh cả thầy đều in ra cúng dường một lượt cho đại chúng. Chính bản thân các bạn có thể nhìn thấy. Năm loại bản dịch gốc, ba loại là hội tập, một loại là hiệu đính, tổng cộng có chín loại, chính bản thân các bạn có thể xem, có thể lựa chọn, thích sử dụng bản Kinh nào thì sử dụng bản Kinh đó, không cần phải bài xích, càng không thể hủy báng.

Kinh văn: **“Vĩnh bất thoái ư A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề tâm”**.

Câu này là tâm vô thượng Bồ Đề vĩnh viễn không thoái chuyển, đây chính là sự viên mãn trong tam bất thoái. Pháp môn Tịnh Độ thù thắng hơn tất cả, nên thường được nói là viên chứng tam bất thoái. Những ai viên chứng tam bất thoái? Những người chỉ cần niệm Phật vãng sanh Tịnh Độ thì chứng tam bất thoái. Đây là pháp môn hy hữu thù thắng hơn tất cả. Xác thực là trong tất cả Kinh điển Đại

Thừa, chúng ta chẳng tìm thấy. Trong mười phương tất cả sát độ chư Phật, Thế Tôn cũng không có nhắc đến, chỉ có Thế giới Tây Phương Cực Lạc là đặc biệt. Chúng ta ngày nay niệm Phật vãng sanh, bản thân mình nhất định phải biết, đây là sự việc trọng đại nhất. Cái cơ hội này, ngay trong bài kệ khai Kinh đã có nói: *“Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”*; Cư sĩ Bành Tế Thanh có nói: *“Từ vô lượng kiếp đến nay, một ngày hy hữu khó gặp”*. Chúng ta đã gặp được rồi, vấn đề là bạn phải biết chân tướng sự thật thì bạn mới biết trân quý, bạn mới biết xem sự việc này là quý giá bậc nhất. Gặp được cái duyên này, hay nói cách khác, cuộc đời này của bạn sẽ thoát được sáu nẻo luân hồi. Không những là thoát khỏi sáu nẻo luân hồi, cuộc đời này của bạn có thể viên chứng vô thượng Bồ Đề. Cơ hội này đi tìm ở đâu?

Các vị pháp sư trẻ tuổi phát tâm học giáo là rất tốt, khó có được, nhưng thực tại mà nói, không bằng niệm Phật. Quả nhiên đóng cửa lại niệm Phật, trong ba năm bạn có thể thấy A Di Đà Phật, bạn đi làm Phật rồi, bạn học giáo 30 năm chưa hẳn có thể có thành tựu. Tôi nói với bạn lời chân thật, đây là sự thật. Nếu như thật sự muốn học giáo, bạn nên niệm Phật ba năm hoặc niệm Phật năm năm, sau đó quay lại học giáo, điều này hoàn toàn sẽ khác. Tại sao vậy? Bạn được Tam Bảo gia trì, bạn học một năm bằng hiện nay phải học mười năm, công lực vẫn là vượt trội hơn. Bạn nói xem, tại sao vậy? Tôi nói cho bạn biết, tâm bạn đã định rồi, thời gian ba năm trong Niệm Phật Đường, bạn đã có nền tảng của giới định huệ rồi, bạn quay lại học giáo thì sẽ khác hẳn, bạn có gốc rễ rồi. Bạn hiện giờ không có giới định huệ, học giáo chỉ là khởi vọng tưởng, đây không phải là khai trí huệ mà là khởi vọng tưởng thì làm sao có được thành tựu? Trên giảng đài học giảng Kinh, cách này thì không khó. Thành thật mà nói, khi tôi ở trên giảng đài học giảng Kinh với Lão Sư Lý chỉ có một tuần là biết rồi, không khó. Khó là ở chỗ nào? Khó ở chỗ đức hạnh, khó là ở chỗ ngộ. Mở Kinh điển ra, tôi thường nói, trong mỗi câu mỗi chữ đều chứa vô lượng nghĩa, bạn có thể nhìn ra không? Tại sao bạn không nhìn ra được? Phiền não bao phủ tâm bạn, cho nên dạy bạn niệm Phật ba năm là để đoạn phiền não. Ba năm nên chăm chỉ niệm Phật, ít nhất cũng phải niệm Phật công phu thành phiến, đây là tiêu chuẩn thấp nhất. Nếu như không thể đạt được công phu thành phiến, bạn chưa đạt tiêu chuẩn.

Công phu thành phiến là như thế nào? Nhị lục thời, trong tâm chỉ có A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra chẳng có điều gì khác, đây gọi là công phu thành phiến. Nếu như vẫn còn vọng tưởng, vẫn có tạp niệm, vẫn còn nhân ngã thị phi, vẫn còn tham sân si mạn, bạn chưa đạt thành phiến. Sau khi công phu thành phiến,

xin nói với bạn, là bạn có thể vãng sanh. Tịnh Tông thường hay nói ba bậc chín phẩm, ba thượng phẩm của công phu thành phẩm thì có thể tự tại vãng sanh, đó chính là muốn đi lúc nào thì đi ngay lúc đó, muốn ở lại mấy năm cũng không thành vấn đề, sanh tử tự tại. Cho nên sanh tử tự tại không phải là công phu cao, công phu thành phẩm thì được rồi. Vào lúc đó thì bạn có thể vãng sanh được, bạn nắm chắc việc vãng sanh rồi. Nếu bạn phát khởi tâm từ bi, bạn tiếp tục nghiên cứu giáo lý để tiếp tục giáo hóa chúng sanh, điều này có thể. “*Sở tác dĩ biện, bất thọ hậu hữu*”, bạn được tự tại rồi, bất kỳ loại tai nạn nào ở thế gian này cũng chẳng liên can đến bạn. Tại sao vậy? Bạn muốn lúc nào đi về Thế giới Cực Lạc thì đi lúc đó, cho dù bom nguyên tử có rớt xuống trước mặt, bạn ở đó nhìn khói lửa mà chẳng có một chút sợ hãi, thật sự được đại tự tại.

Chúng ta xem ở trong “Vãng Sanh Truyện”, “Tịnh Độ Thánh Hiền Lục”, bạn xem thử biết bao nhiêu người niệm Phật ba năm, năm năm thì thành tựu, có phải là những người đó thọ mạng chỉ còn có ba năm, năm năm hay không? Tôi không tin như vậy, có rất nhiều người nói với tôi về sự việc này, tôi thì chẳng tin. Vậy thì tại sao ba năm thì họ vãng sanh rồi? Công phu của họ đã đạt được rồi, thọ mạng vẫn còn nhưng họ chẳng cần, đi trước thời hạn. Đây là những chuyện có thật. Điều này phải nói cho thông. Phạm là công phu đến mức độ này, họ muốn đi hay không muốn đi, tự bản thân họ biết cân nhắc. Nhân tố cân nhắc chỉ có một điều, chính là pháp duyên. Bạn cùng với chúng sanh ở thế gian này vẫn còn nhiều duyên với nhau thì bạn không nên đi, còn duyên thì chúng sanh hoan hỷ với bạn, chúng sanh nghe lời bạn, bạn dạy cho họ dễ dàng, vậy là mang được nhiều người về Thế giới Cực Lạc. Sự việc là như vậy. Nếu như nghĩ không còn pháp duyên nữa, không có pháp duyên, bạn có khuyên như thế nào thì cũng chẳng ai nghe, vậy là mình có thể đi được rồi. Cho nên họ không phải là suy nghĩ điều gì khác, mà chỉ là suy nghĩ về vấn đề pháp duyên này. Còn duyên thì ở, hết duyên thì đi, sanh tử tự tại, không phải suy nghĩ về danh vọng lợi dưỡng, người thân quyến thuộc. Việc này thì không phải suy nghĩ, đều phải buông xuống.

Đương nhiên chúng ta cùng với tất cả chúng sanh đều có duyên, nhưng mà duyên cũng có duyên đã chín muồi và duyên chưa chín muồi. Điều mà gọi là không có duyên là duyên chưa chín muồi, không phải là thật sự không có duyên. Trong Phật pháp thường hay nói: “*Phật không độ người không có duyên*”, đó chính là chưa chín muồi. Duyên chưa chín muồi thì trước tiên nên về Thế giới Cực Lạc để tiên tu, để học tập mà nâng cao cảnh giới của chính mình, đợi đến khi duyên đã chín muồi thì quay trở lại, muốn trở lại lúc nào thì trở lại. Đặc biệt là

sau khi đến Cực Lạc Thế giới, không gian cuộc sống học tập của chúng ta, không gian hoạt động rộng lớn đến biến pháp giới, hư không giới, hết thảy tất cả sát độ chư Phật đều là không gian sinh hoạt của chúng ta. Duyên ở trên quả địa cầu này chưa chín muồi, nhưng duyên ở hành tinh khác đã chín muồi thì có thể ứng hóa đến nơi đó. Muốn dùng thân gì để độ thì hiện ra thân đó để độ, cần phải dùng cách gì để giáo hóa cho họ thì dùng cách đó để giáo hóa, thân tướng không có nhất định, thuyết pháp cũng không có nhất định, không có định pháp để nói, chỉ là khéo cơ khéo lý. Dùng tiêu chuẩn tuyệt đối của chúng ta để mà nói, tuyệt đối không đi ngược lại với pháp tánh, không đi ngược lại với tánh đức, như vậy mới có được thành tựu viên mãn chân thật. Thành tựu này chính là lợi ích cho tất cả chúng sanh.

Tốt rồi, hôm nay thì gian đã hết rồi, chúng ta chỉ giảng đến chỗ này.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ